Старий лис, котрий за своїх молодих літ не одну сотку курей надусив і поїв, не здужав вже на старії літа за ними уганяти та й не раз і голодував. Як же ж йому здужати? Як гриб старий, іще до того на одно око сліпий і на одну ногу кривий. Коли вийде з ями за жиром, ледве ся волочить, а як що надибле, то рідко коли і зловить; а як ні, то треба було йому голодувати.

Але лис все таки лисом. Він взявся на шпекуляцію. Познайомився спочатку з одним, пізніше з кількома когутами, котрії по огородах недалеко одного ліса за поживою ходили. Часто він з ними здибався і ніколи їх не зачіпав, тілько все з ними о їх біді говорив. Він казав їм, що тепер вони нічого не мають на тих огородах збирати, бо люди вже все позбирали. Але коли вони схочуть, то він їх далеко у ліс на муравлі і ріжнії робачки заведе, тілько щоби ся їх досить зібрало.

— Добре, — сказали всі.

І зараз другого дня зібралося їх чимало на городах під лісом і чекали на лиса. Мало що почекали, а уже і лис до них приволікся. Всі пішли зараз із ним у ліс нібито, як він казав, на муравлі і робачки.

Коли вони досить уже далеко з ним зайшли, каже він до них (а був уже коло своєї ями):

— От тут моя хата, вступіть до мене трохи, то собі спічнемо, бо помучилисьмося; а як трохи відпічнете, то я вас потім тут недалеко у долину заведу, то аж тепер побачите, скільки там їдла для вас є. Двері до моєї хати дуже вузенькі, то перепрошую, що буду по одному вас впроваджував.

— Та добре, — озвалися всі кури тоненьким, хриплим голосом.

І зараз почав лис їх впроваджувати. Що курку або когута запровадить до ями, то мордою за голову хап та й задушить.

Вже досить їх надушив і був би, може, і всіх подушив, коби була не скрикнула одна курка, котру якось легко за шию ухопив.

На той то крик у ямі всі кури почали утікати, бо пізнали, що лис уже їх душить. Котрії з них зараз поприбігали додому, а другі, утікши зі страху тим часом на дерева, аж за кілька день додому переполошені повернули. Все те, що ся з ним стало, розказали курам, які зосталися вдома, і надалі вже були з кожним звіром обережніші, а лисові не тільки ніколи не вірили, але навіть уже здалека від нього утікали, коли до села часом заглянув.